

אור האמונה

פרשת וארא

שבת קודש ♦ כח' טבת, תש"פ

גיליון מס. 718

פסוק

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פרקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזוהר הקדוש)

**מותו להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את
העלון כנאמר:**

"אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

"וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֵל יִצְחָק וְאֵל יַעֲקֹב בְּאֵל-שֵׁי-דָי וְשָׂמִי ה' לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם". (ג,א)

א-ל-ש-ד-י, על שם שדי באלוקותו לכל בריה ובריה (האריז"ל)

יש מנהיג לבירה

הקב"ה ברא עולם כדי שהכבוד שלו יתגלה פה למטה, שבתוך עולם של אנשים שיש להם בחירה, והם יכולים כל רגע להתבלבל, ויכולים כל רגע לשכוח מהתכלית של הבריאה, וכל הזמן להתעסק עם הרצונות שלהם והתאוות שלהם, כי זה המציאות של האדם, שהוא בתוך גוף ויש לו כל מיני שאיפות ומחשבות ורצונות ואפילו את רצון ה' הוא מתרגם הרבה פעמים לפי רצונותיו. אבל כשאדם מתחזק לעשות את רצון ה' ומתגבר על רצונותיו ותאוותיו, זה כזה דבר גדול אצל הקב"ה שלא יתואר בכלל. אדם, מהרגע שהוא נולד עד יומו האחרון, כל החיים יש לו כל מיני תוכניות, ולא תמיד התוכניות שלו מצליחות, לא תמיד הרצונות שלו מתממשים, ואנחנו לא יודעים על מי לכעוס ושוכחים שבעצם יש מישהו שהוא מכוון את כל הבריאה כולה. אז נכון, מה שקיבלנו זה לא בדיוק מה שרצינו. אבל מי אמר שזה לא בדיוק מה שצריך? מי אמר שמה שאנחנו רוצים זה מה שצריך? אולי מה שאנחנו רוצים זה משהו אחד ומה שצריך זה משהו אחר?

כל דקה אדם צריך להגיד לעצמו 'יש מנהיג לבירה'. עכשיו זה מה שקרה לוי? יש מנהיג לבירה. זה מה שלימדו אותנו האבות הקדושים, בכל מה שעבר עליהם הם לא התבלבלו, הם לא אמרו עשו לי, זרקו אותי, כל דקה הם ניסו להתחבר ל- יש מנהיג לבירה.

אברהם אבינו למשל, עשה כל כך הרבה חסד, ופתאום אומר לו ה': תשמע בקל שרה וגרש את ישמעאל כי הוא יכול להזיק לחינוך של יצחק.

קודם כל החינוך של הילד. לפני החסד. היתה לו כזו בושה לאברהם אבינו, הוא אמר: אני לא יכול לצאת לרחוב מרוב בושה, אנשים יעזבו אותי, כל התלמידים שלי, כל מי שהולך בדרכי, כולם יכפרו בי, גמרנו עם כל העבודה שלי. כי אני לימדתי אותם להיות בעלי חסד, להתייחס בסבלנות עד שגם הבן הלא מוצלח יאמין בה', עד שגם הוא יזכה להרגיש את ה', ללכת עם הבן הזה לאט לאט ולא לרדוף אותו. ועכשיו אני צריך לזרוק את הבן שלי מהבית.

קודם, כל העבודה של קירוב לה' הלכה לי כי עזבתי את חרן ואת הנפשות שעשיתי שם. עכשיו כל עבודת החסד שלי תלך. יגידו: האדם הזה השתגע? זורק את הבן שלו? יוצא חלציו? הוא רק ילד בן 16! מי יודע מה יהיה בעתיד. אולי ישתנה עוד. אבל בנסיון אין שכל. כל נסיון פירושו לוותר על השכל. ואם זה לא מספיק, בא הנסיון השלישי, הנסיון בעבודה. מה זה הנסיון בעבודה? אברהם אבינו הנחיל לכל הדורות שהיו עובדים עבודה זרה, ושוכחים את הילדים שלהם, את המסר הבא: תפסיקו! תפסיקו עם כל זה!

תתפלל לה', מה זה לעשות כאלה דברים, מה זה להקריב אנשים חיים. ופתאום ה' אומר לו: תקריב את בנך! הרי זה סותר את כל מה שאמרתי להם, והוא משליך את השכל ועושה מה ש'ה' אומר לו.

יש דברים שלא מבינים. משה ואהרן באים לפרעה בשליחות ה' ותובעים: שלח את עמי! ובמקום שיהיה טוב, נהיה יותר גרוע. יותר אין תבן, לכו וקוששו תבן בעצמכם אבל אין הנחות, אותה כמות שעשיתם קודם,

תעשו גם כעת. הפרשה הקודמת מסתיימת בשאלה הנוקבת של משה רבנו: "למה הרעות לעם הזה" (הכב). מאז שבאתי, נהיה רק יותר גרוע. קשה לראות הסבל הנורא שלהם. את התשובה אפשר לקבל בפתח הפרשה שלנו: "וארא אל אברהם... ושמי ה' לא נודעתי להם". יש גם הלא נודעתי להם. האבות הקדושים לא זכו להתגלות בהירה כמו שהיתה למשה ובכל זאת לא היו להם שאלות. בעיניים עצומות הם צעדו אחרי קול ה'. באמונה ובבטחון.

צריך כל הזמן להתחזק באמונה שאין טבע. מה שאנחנו קוראים טבע זה הכל תוצאה של רצון הבורא. וכשהוא רוצה, הוא מקמט את הטבע. יהודי הולך עם תפילות, הוא יכול לשנות את חוקי הטבע כי התפילה מחברת אותו למי שמושך בחוקים של הטבע. כל מכות מצרים באות כדי לחזק אותנו באמונה הזו. "וידעתם כי אני השם". כל החיים שלנו נעים סביב ה'. בכלל לא חשוב אם קיבלתי מה שביקשתי או לא קיבלתי, אם נתנו לי או לא נתנו לי, אם זכיתי או לא זכיתי, עצם הקשר עם האלוקים הוא הזכיה. אדם מחובר אל ה' ויש לו קשר עם ה' אז הוא קיבל הכל.

בארבע לשונות מביטיח לנו בורא עולם שהוא יגאל אותנו, שהוא לא ישכח אותנו: והוצאתי אתכם, והצלתי אתכם, וגאלתי אתכם, והבאתי אתכם. אבא לא יכול להתנתק מהילדים שלו. וגם אם נפלו לאן שנפלו. זה בטבע. אין כאן אפילו בחירה. אבא יהפוך את העולם בשביל הילדים שלו.

כל העניין שלנו זה לשמור על החיבור, לשמור על הקשר. זה ישמח אותנו יותר מכל דבר אחר. גם אם יש לנו כל מיני תענוגות אחרים, שהרי אנחנו לא מאלה שנמצאים בפרישות מן העולם, בתוך תוכנו, ברגעים של התבהרות, אנחנו יודעים את האמת: שהתענוג הכי גדול זה כשאוהבים את השם.

הנסיון של יהודי זה לשמור תמיד על שמחה. זה עיקר הנסיון, לדעת שיש מנהיג לבירה שברא את העולם ככה, שחייב שיעברו עליו נסיונות, ירידות, עליות, עד סוף החיים. ככה ה' ברא את העולם, בצורה כזו, שיהיה פה חושך, ומתוך החושך מחפשים את האור וככל שיש יותר חושך, אז ה' מרחם ומוריד יותר אור. לא בגלל הזכויות שלנו. בגלל הרחמים שלו יתברך. ועיקר התחזקות בשמחה זה בזמן הירידה, בזמן הנסיון, שמאמין שהוא יצא מהירידה.

כשמשה רבינו הגיע למצרים ואמר רבותי, ה' התגלה אלי! עומדת להיות גאולה, תתחילו לשמוח, תתחילו לשיר, תתחילו לנגן, הגיעה השעה לעשות רקודים, שירים, תתחילו לשיר על בשורת הגאולה, "ולא שמעו למשה מקוצר רוח ועבודה קשה". אומר הנועם אלימלך זה היה הויכוח בין משה והצדיקים באותו דור, משה אמר תפסיקו עם התענוגות והסיגופים, תפסיקו עם העבודות הקשות, תתחילו לשמוח לשיר ולנגן. אתם רוצים לצום תצומו אך זה לא יביא את הגאולה, הגאולה תגיע רק עם שמחה! אמרו לו – מה? אתה מציע לנו דרך חדשה בעבודת השם? אתה רוצה לקחת לנו את התענוגות ואת הסיגופים אחרי שאנחנו כבר מתענים שנים על גבי שנים, הם לא שמעו למשה מקוצר רוח ומעבודה קשה, הם לא מסוגלים להתנער מהיאוש, להאמין למה שאמר משה שרק השמחה תכניע את הקליפה, רק השמחה תביא את הגאולה.

כרטיס הביקור שלנו בעולם הזה זה השמחה שלנו. כי השמחה שלנו זה כמה אנחנו מאמינים בה'. כי אם אתה בעצבות, זה כמו שאתה אומר אין ה' בעולם ח"ו. אדם מגרשים אותו, מסלקים אותו, לא מקבלים אותו, אבל מה' לא גרשו אותך, תברח אל ה'. המשימה שלנו בעולם הזה היא להישאר בשמחה בכל מצב. עשיתי עבירה ח"ו? אני לא אתן לו ליצר הרע להפיל אותי

לעצבות. בשום אופן לא! אני אעשה תשובה, אני אבקש מה' סליחה, אני אבקש שיעזור לי לעולם לא ליפול יותר לעבירה הזאת ואני אמשך בשמחה.

ה' אוהב את השמחה בחלקנו. מה זה חלקנו? זה כל מה שנדרש לנו להשלים את התפקיד שלנו בעולם. לכל נשמה נתנו כשרונות ושאר מתנות שמים לפי מה שהיא צריכה לעשות כאן בעולם. אחד קיבל הרבה כסף, כדי להתמודד עם נסיון העושר. השני, שכבר התמודד עם נסיון זה בגלגול קודם, בא עתה לעולם כדי להתמודד דווקא עם נסיון העוני. כל אחד מקבל בדיוק את הנצרך לו לצורך תיקונו. אדם צריך לשמוח גם במה שלא הולך לו, גם במה שחסר לו, זה הכל נקרא "חלקו". וכשמטבוננים קצת "בחלקנו", רואים כמה הוא מרשים, כמה אלפי חסדים וטובות אנחנו מקבלים מהקב"ה רגע רגע.

אדם צריך להיות בשמחה כל רגע, כל החיים שלו, שמחה זה בחינה של גילוי אמונה. אם אדם הוא בשמחה סימן שהוא מאמין. אם רגע אחד הוא לא בשמחה, סימן שבאותו רגע הוא מנותק. כל עבודת האדם בעולם הזה זה או התחברות או התנתקות. בן אדם רואה פתאום שהוא עצוב, זה צריך להיות אצלו סימן שהוא לא מחובר. ואז הוא ממחר להתחבר, ה', אני אוהב אותך, ה' אני יודע שהעולם הזה הכל אתה, שאין פה כלום, אני עכשיו קיבלתי את הנסיון הזה והשני קיבל את הנסיון הזה ואין לי מה להתלונן על הנסיונות שלי כי בסך הכל כל המטרה פה זה להתחבר.

וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה' (ב). "יש פה שני קטבים. קוטב אחד זה אלוקים. וגם כן המילה וידבר. ששניהם מביעים ומעידים ואומרים דין. קוטב שני זה ה', שם הויה, וגם המילה ויאמר. שניהם אומרים רחמים. ויאמר הוא דיבור שהוא ברכות, בנועם. וידבר הוא דיבור קשה. כלומר הקב"ה בא למשה ואומר לו: תדע שאצלי יש את שני הדברים. יש לי גם דין ויש לי גם רחמים. יש לי גם דיבור קשה ויש לי גם דיבור קל. אבל הכל זה אני. שלא תחשוב שיש כאן שני דברים. זה הכל דבר אחד. אני אלוקים ואני ה'. גם מאחורי הדברים הקשים אני עומד, אני נמצא שמה, אני גם נמצא במקומות האלה. אני מרחם עליך, אני רואה אותך, אני לא אתן לך ליפול, אני אעזור לך אפילו שאתה נמצא במצבים הקשים האלה.

העונש הכבד ביותר שיכול יהודי לקבל זה שהוא לא יודע מהשם. אין אצלו מודעות לנוכחותו של בורא עולם. לא יודע שיש מנהיג לבירה. יהודי, שנשמתו חצובה מתחת כסא הכבוד, אם הוא לא זוכה להכיר את השם, להתקרב לבורא, הוא בחושך, הוא בהסתור. ההסתרה הזאת היא הגלות. גלות הנפש של כל אחד מאתנו כשהוא שוכח מהשם, כשהוא לא זוכה להרגיש את השם.

יש זמנים שאנחנו כן מרגישים. זמנים שיוקדת בתוכנו חמימות פנימית, זמנים שבהם אנו חשים בפועל את התלות המוחלטת שלנו בחסדי ה', זמנים בהם אנו חשים איך יד ההשגחה אוהזת בידנו ומוליכה אותנו בשבילי החיים. זאת כבר הגאולה.

גאולה וגלות הן תקופות שונות בחיי הנפש. בתוך נפש האדם, בין חדרי הלב, מתרחשים מאבקים אדירים בין יצחק לישמעאל, בין יעקב לעשיו, בין משה ואהרון לפרעה. קרב, ועוד קרב, אין ספור קרבות כדי להיחלץ מטומאת מצרים, מן המיצר של התאוות והמידות הרעות, כדי לגלות ולזכות באוצרות הגנוזים שבליבנו, אוצרות נפלאים שעדיין נסתרים מאתנו.

כשאדם זוכה את ה', כשהוא לא מסיח דעת מהשגחת ה' עליו, החיים שלו זורמים באופן אחר לגמרי. הוא זוכה לאור מיוחד, לחיות ונעימות וישוב

דעת נפלא. הוא לא עושה דברים בפזיזות ובחפזון. עם אמונה הוא אפילו שומר על הבריאות שלו כמו שאמר רבינו הקדוש: "העיקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה כי יש סובלים חולאים רק בשביל נפילת האמונה" (ליקו"ת ה). כל העבודה שלנו בעולם הזה זה להאמין בה' ולזכור את ה' בכל מה שעובר עלינו. כי כשאדם שוכח מה', וחושב שבידו תלוי הכל, אז אין לו חיות כלל, כי הוא תמיד צריך לחפש עצות, לתכנן כל מיני תוכניות איך, ומה, ומתי, ואין לו שום ישוב דעת והוא מבוהל ומבלבל.

כשהמשפט "יש מנהיג לבירה" הופך להיות משפט מפתח בחיים שלנו, אז החיים כבר נראים אחרת. אנחנו כל הזמן שוכחים, כל הזמן מתבלבלים, כל הזמן נפגעים, כל הזמן חושבים על עצמנו, על הכבוד שלנו, אמרו לנו, עשו לנו, הכל זה שכחה. כמה שאדם יותר מצליח להתרכז בענין שיש מנהיג לבירה, שאין עוד מלבדו, ככה הוא מבטל את היסורים שלו. אדם יכול לכעוס, להילחם, לרצות להפיל קירות, לחפש את השגיאות אצל השני, אך ברגע שהוא זוכר מי עשה לו את כל זה הוא נירגע, הוא חוזר לעצמו, הוא התחבר לאור הזה שנקרא אין עוד מלבדו. יהודי צריך כל הזמן לשכלל ולשפר את היכולת להתבונן במציאות ולראות בכל מקרה ומקרה את יד ההשגחה. את ידו של הקב"ה.

ה' יתברך ברא את העולם כי רצה לגלות את רחמנותו. לפי זה, כל אחד צריך להגיד על עצמו: ה' ברא אותי בשביל לרחם עלי. כל מה שעובר עלי הכל זה רחמנות. גם הדברים שנראים לא טובים הכל זה רחמנות. אדם לא מוצא את הזיווג, הוא חולה ח"ו, אין לו פרנסה, אם בזכות זה הוא מתעורר להתקרב לה', והוא מרים את עיניו לה', ומשעבד לבו לשמים אז זה לא רחמים?

אנחנו רואים דברים שונים ומשונים במהלך החיים, דברים קשים, דברים שלא מבינים אותם בשכל. וצריך להחליט חזק בתוך הלב, שלעולם לא נקדים את השכל לאמונה. האמונה תמיד קודמת לשכל. אמונה שיש מנהיג לבירה. וכל מה שהוא עושה, לטובה הוא עושה. בשביל זה באנו לעולם, לעמוד בניסיונות של אמונה, כמו בסיפור הבא:

"אתם החרדים"

האברך זן המידות ר' נחמן ברושי, שאף כמה ליטרים אויר לריאותיו, לפני שאזר אומץ ונכנס בהליכה מהוססת לסופר מרקט רחב הידים שמרכז העיר. מה לו לעבד אלוקים שכמותו הגורס תדיר סוגיות סבוכות, ופיו מפזר ברחש שקלא וטריא של כמה מפרשים ביחד, ראשונים ואחרונים, משל היו בני בית על לשונו ולעריכת קניות. מכיריו ידעו כי ה"מסילת ישרים" הוא ספינת חייו, ושער הבטחון של "חובת הלבבות" הוא הדגל אשר על תורן הנהגותיו. קניות, מה לעשות, לא היו הצד החזק שלו, אם כי לפעמים צריך להוריד משקפיים ולכבוש את היעד, עם הספינה ועם הדגל... אך מה לנו להכביר במשלים ומחמאות, בעוד שעלינו להפנות את עדשת המצלמה הסיפורית לתור הארוך המשתרך לו סמוך לקופה מספר 6. שלא תטעו, תורים דומים נמרחו מכל כיוון, אלא שנחמן ברושי העדיף את קופה מס' 6, שכן ששת סידרי משנה היו אף הם כבניו אהוביו משוטטים תדיר בין חיכו לבין שיניו.

עגלתו לא היתה עמוסה, ואם תתעקשו אספר לכם, שיכולתם למצוא שם שניים קמח, שניים סוכר, שמן אחד, אורז אחד, שני חלב, גבינה 9%, לחם פרוס ותריסר ביצי כפר עממיות. זה הכל. אברכים כידוע קונים מה שצריך. לא מה שרואים. ולא נעסוק כאן ברשותכם, בתרבות הקנייה המטורפת

שנעצה ציפורניים חדות גם בנשמת הציבור שלנו. הזמן זחל בעצלתיים, ברושי תקע מבטו בתקרה. חמישה קליינטים לפניו ועוד כעשרה מאחורי גבו. סמוך לכתפו, ניצב לו יהודי בריא גוף ומקריח, חף מכיפה וציצית, כשהוא נושף זועף ורוטן לנוכח "זריזותה" של הקופאית, שיותר התבלבלה מאשר חישבונה. "אוף, או זה בלתי נסבל הסופר מרקט הזה, זו פעם אחרונה שאני מגיע לכאן" קיטר האישי הכל כך נחמד. לפתע נזכר האברך ברושי, שהמצרך הכי חשוב, אשר כל תכלית הקנייה נועדה בעבורו, פשוט נשכח ממנו. מטרנה. הוא נטש במהירות את התור, מותיר את עגלתו הדלילה במקומה, וצעד בנחישות לעבר המדף הנכון, שלף מטרנה וחזר למקומו. אלא שהמינוניות היחסית של מי שניצב מאחוריו, הפכה לפתע לנחשולי לבה ורתחת. "אתם החרדים תמיד עושים מה שבא לכם. מנהלים לי ת'עולם, לא מתחשבים באף אדם", צווח הקליינט השמנמן. "אתם החרדים עושים קניות על חשבון אחרים, הנה אתה חרדי חצוף, משאיר כאן ת'עגלה, תופש תור, עושה קניות כשהעגלה שלך מעכבת פה את כלנו". "סליחה, אדוני, סליחה" השיב ברושי בנימוס "אני דווקא בצעתי את הקנייה תוך כדי הסתובבות עם העגלה, אלא שנזכרתי ששכחתי מטרנה... אני ממש מצטער". והוא לא מרפה "בטח, אתם החרדים, תמיד יש לכם תרוצים לכל דבר, עד מתי תשתלטו לנו על המדינה...!?"

עומדי התור התכווצו במקומם, לאף אחד לא היה חשק לנהל משא ומתן אידיאולוגי עם הטיפוס השחצני והמטופש הזה, שנתן דרוור לכל התשפוכת שבלעה את נשמתו בחודשים האחרונים, בשבתו מול המירקע, בולע גלי הסתה. ברושי החליט לשתוק. "נו בטח, אתם שותקים! אתם החרדים יודעים מתי לשתוק. כי אין לכם מה לענות", המשיך הטיפוס לשגר טילי נודניק. אחרי שסיים עוד כמה "נאומים" נמלצים, בעוד כולם דוממים, החליט האברך ברושי לעשות צעד קטן. "איש יקר, תקן אותי אם אני טועה, אבל נדמה לי שאתה קצת מקנא בנו, כלומר ב'אתם החרדים', אם היית מתנהג כך במקום שיש בו אנשים דומים לך, אזי הארוע היה מסתיים באמבולנס או שניים, אבל 'אתם החרדים' שאתה כל כך אוהב לשנוא, מאד אדיבים וסבליניים אליך, ואפילו אוהבים אותך. אף אחד כאן לא השמיע ציוץ כלפיו. ודע לך, שיש לנו הרבה מה להשיב, אז אנא יקירי, עשה חשבון נפש מדוע אתה מקנא באתם 'החרדים'."

הטיפוס נדם. הקופאית המשיכה להתבלבל. האחראית הראשית ניסתה לתקן את תקלותיה. גם ברושי נדם, והטיפוס התוקפן עם עגלתו העמוסה, המשיך לגלות סימנים של אי שקט... "סליחה, אדוני" הוא לחש לתוך אוזנו של נחמן ברושי, "סליחה, שפגעת בך. אתה צודק. לא היתה שום סיבה מוצדקת להתקפה שלי". "לא כעסתי עליך, אבל בכל זאת אני סולח", חיך ברושי בנימוס. "צ'מע", המשיך הטיפוס "קוראים לי גרשון גזית, אני רוצה לקבל ממך קצת יותר מסליחה. אז תקשיב חרדי שלי, קח תעגלה שלך, כנס לסופר מרקט ותמלא אותה עד למעלה. תכניס כל מה שבא לך, בשך, עופות, דגים, שתיה, חומרי ניקוי, גרשון משלם, ואל תשאל אותי מאיפה נחה עלי הרוח פשוט אין לי מושג". "הו, אין צורך, חלילה, התפייסנו ודי" ניסה נחמן ברושי להרגיע את גרשון גזית, שנחה עליו לפתע רוח של צדקה וחסד. "לא, לא חביבי, אם גרשון החליט, עם גרשון לא מתווכחים. אצלי במפעל העובדים יודעים, אם אני מחליט אז אין עוררין" הטיפוס הגזייתי או התזזיתי, איך שתרצו משך את עגלת ברושי התור, אחז בידו של האברך והורה לו "תמלא תמלא, אל תתחשב במחיר". גרשון את נחמן צעדו כתף אל כתף ומילאו את העגלה בכל טוב. בינתיים החליפו קופאית, והתור פשוט נמוג. "1893 שקל, בכרטיס אשראי או בשיק?", שאלה הקופאית החדשה.

גרשון גזית שלף את כרטיס האשראי שלו, טפס אז על כתפו של ברושי, וברכו "שיהיה לך כל טוב ידידי, שמחתי לעזור לך".

ר' נחמן ברושי דחף את עגלתו אל מחוץ לסופר מרקט, ולפתע פרץ בבכי תמרורים, כל גופו רעד, משל היה עלה נידף ברוח החורף. "הלו יהודי, התפייסנו, אני לא רגיל שאנשים בוכים בגללי" ניסה לנחמו גרשון גזית "כבר ביקשתי סליחה". האברך טהור הלב נחמן ברושי ניגב את דמעותיו. "הסכת גרשון, אנחנו מכירים בקושי חצי שעה, אבל עכשיו בזכותך עברתי חוויה אלוהית עילאית ממש. כבר שבועיים שכלתה אצלי פרוטה מן הכיס. אנו מטפלים בשלושה תינוקות, חיים מהיד לפה. היום, ליל שישי, אשתי הורתה לי: 'נחמן, המזווה ריק לחלוטין, אין מה לאכול כפשוטו וחוזי מזה אני צריכה מטרנה לתינוקות'. 'אין לי כסף', אני מאזכר לה, אך היא מתעקשת 'נחמן, זה הזמן שתקיים את מה שאתה לומד, איפה שער הביטחון שלך? גש לסופר מרקט, קנה מה שאנו צריכים, עמוד בתור כמו כולם אין לי ספק

שאם תעבוד על מידת הביטחון, תתרכז ואל תשכח הקב"ה זן ומפרנס לכל, והוא לא ישאיר אותנו עם מזווה ומקרר ריקים... כך אמרה אשתי. אתה מבין מה קרה פה גרשון? אני עומד כאן עם עגלת קניות בלי פרוטה בכיס. הבנת מיסטר גרשון?". גרשון גזית צחק במלוא פיו, כבר אמרתי לך, אתם החרדים!". מאחור הסיפור:

לפני שנים רבות, זכיתי להכיר צדיק חסידי בסימטה ירושלמית. הוא דיבר עברית ואידיש, בערבוביה. באחת השיחות ששמענו ממנו על ביטחון בשם, נכווה בקרבי המשפט הבא: "למי שיש פריזר מלא במקרר, אין בטחון בשם, אין לו את הזכות להגיע למעלה של הלל שאמר תמיד "ברוך השם, יום יום", בבחינת מי שיש לו פת בסלו, ואומר מה אוכל למחר? הרי זה מקטני אמנה".

... ולפעמים יש לנו גם דיפ – פריז...

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב קובני לוי.)

תפלה

רבנו של עולם!

תן לי אמונה ובטחון, שכמו שעכשיו מסתדרים וב"ה יש שפע, כך יהיה גם בעתיד, ואין שום סיבה לקלקל את השמחה של עכשיו בדאגות מהעתיד. תעזור לנו אבא לחשוב טוב, לזכור שאתה אוהב אותנו ואתה תמשיך לדאוג לנו לא כי מגיע לנו, כי אתה אבא שלנו, ומי שסומך על אבא שלו שהוא לא יעזוב אותנו לעולם וימשיך לתת לו כל מה שהוא צריך, האבא יתן לו.

נסענו לאומן בראש השנה אבל מה יהיה בשנה הבאה? מאיפה ניקח כסף לכל ההוצאות?

אל תתן לנו לשכוח שגם לפני שנה וגם לפני שנתיים אמרנו מה יהיה בשנה הבאה וב"ה לא עזבת אותנו ודאגת לנו ותמשיך לדאוג לנו ולעולם לא תעזוב אותנו.

רבנו של עולם, תן לי אמונה ובטחון שיהיה טוב, שכולם ימשיכו להיות בריאים ויחיו חיים ארוכים ונתבשר רק בשורות טובות, ומי שדאג לנו ושומר עלינו ועל ילדינו ונכדינו הוא ימשיך לשמור עלינו. כי לפעמים מתחילים לדאוג, והמוח מתמלא במחשבות לא טובות ומוכרחים אז להזכיר לעצמנו שיש לנו אבא בשמים שאוהב אותנו, ושומר עלינו, ורוצה שיהיה לנו רק טוב. אז למה לחשוב לא טוב?

רבנו של עולם, תן לי אמונה ובטחון. אמונה בעצמי, שאני טוב, שהנשמה שלי קדושה, שאני חלק ממך אבא, וגם אם אני נופל לפעמים למקומות לא טובים, אני מייד מתחרט, זה דוקר לי בלב, זה כואב לי שככה אני מצער אותך אחרי כל מה שאתה עושה בשבילי.

כי רק עם אמונה בעצמי אני אצליח לקום ולהתחיל התחלה חדשה, ולהמשיך להתקרב אליך עוד ועוד. רק אם אני אזכור תמיד שאתה אבא, נותן את הנסיונות הכי קשים שלך, לחיילים הכי טובים שלך.

רבנו של עולם,
תן לי אמונה ובטחון!

שמר שלום והנחה!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohraemuna.com

מאתר "לדעת" - <http://ladaat.info/gilyonot.aspx>

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com